Kirken og de homoseksuelle

Så kører debatten om vielser i kirken igen – åbenbart foranlediget af kirkens vægring ved at vie homoseksuelle i kirken. En københavnsk præst har efter sigende brudt reglerne ved at lade den borgerlige vielse foregå i kirken, og nu må han stå skoleret for sin biskop. Det er jo så moderne.

Andre har forsøgt at komme om ved "problemet" med de homoseksuelle ved at adskille vielserne i en borgerlig og kirkelig del – men var det ærligt talt ikke på tide, at kirken gjorde den ufattelige bibelske og dermed kristent kulturelle forfølgelse og nedværdigelse af de homoseksuelle god igen, så de fuldstændig på lige fod med alle andre kan blive viet i deres kirke?

For mig at se bliver Bibelen meget nemt et redskab for umenneskeligheden, når den tages bogstaveligt, læses som Guds ufejlbarlige ord og bruges som guddommelig autoritet, så man netop under henvisning til Skriften fralægger sig ansvaret for at tænke og føle selv som et medmenneske, der lever i nutiden.

Så kan f.eks. Det nye Testamentes åbenbare jødehad give næring til 2000 års antisemitisme. Så kan f.eks. en Paulus med sit syn på homoseksualitet som en Guds straf over synderne få lov til at stå uimodsagt, og på den måde kan Bibelen og med den vores kristne kultur faktisk komme til at legitimere undertrykkelse og nedværdigelse af generation efter generation af de, som er anderledes og udenfor.

Den europæiske kristne kultur, som mange ellers ynder at rose sig af, har op gennem historien ligget under for en magtkirke, hvis fornemste opgave åbenbart var at forhindre og bekæmpe snart sagt ethvert tiltag i retning af oplysning, nytænkning, medmenneskelighed og humanisme – netop ud fra "Bibelens klare lære", Bibelens verdensbillede og Bibelens patriarkalske, kvindeundertrykkende og fremmedfjendske samfundssyn.

Det er så, hvad det er – men at det endnu den dag i dag tilsyneladende skal være kirkens kendemærke – det ryster mig alligevel. For det var vel ikke det, der var meningen med evangeliet. Tværtimod ser jeg netop evangeliet om Kristus som et opgør med enhver farisæisk fundamentalisme, der kun ser Skriftens tids- og stedbestemte bogstav som guddommelig og uforanderlig lov men ikke ser den ånd, der ligger bag skriftens vidnesbyrd – ikke mærker frihedserklæringen til mennesker om at tænke og føle og handle som selvstændige, ansvarlige medmennesker - ikke hører kærlighedserklæringen fra korset til en forstenet, menneskefjendsk verden om at modtage og selv finde tilbage til den menneskelighed og den næstekærlighed, vi blev skabt til at udfolde, mens tid er.

Er det ikke bare lidt bemærkelsesværdigt, at det sekulære samfund igen og igen skal vise kirken vejen frem netop hvad angår menneskeligheden – f.eks. med loven om registrering af partnerskab?
Det burde efter min mening være omvendt, når man tænker på den ufattelige åndelige rigdom, kirken forvalter, og som den burde forkynde i tide og utide: friheden i Kristus til at overskride enhver grænse og ethvert skel, som fordomme og umenneskelighed – herunder den bibelske - sætter mellem mennesker.

Vielse af alle!

I et læserindlæg her i bladet den 13. september argumenterer sognepræst Aage Møller for, at vielsen i kirken handler om at velsigne dem, der fører slægten videre ved at føde børn og forhåbentlig opdrage dem i kærlighed.
Jeg har hørt det argument før, men jeg forstår det stadigvæk ikke. Indebærer det, at jeg som præst i folkekirken ikke bør vie mennesker, der af den ene eller anden grund ikke kan få børn, og skal de i givet fald fremvise en fertilitetsattest sammen med prøvelsesattesten?
For mig at se minder argumentet mest af alt om et noget søgt forsøg på at undgå det, som man åbenbart ikke kan få sig til – nemlig at betragte homoseksuelle som ligeværdige medlemmer af folkekirken, der selvfølgelig har krav på nøjagtig de samme ydelser og tjenester som enhver anden – også når de ønsker at blive viet i kirken.
Et andet forsøg på at omgå dette indlysende menneskelige krav er for mig at se den pludseligt opståede interesse for at lade vielserne foregå borgerligt eller endnu bedre: pr. e-mail. For min skyld ingen alarm – selv om jeg nok synes, det virker lidt tamt – men først skal vi altså lige have anerkendt de homoseksuelles ligeberettigelse i kirken!
Det gamle Testamente er ikke tvivl om sit syn på homoseksuelle så lidt som Paulus er det i romerbrevet, og læser man Bibelen som en bogstavelig vejledning i, hvordan vi skal indrette vores samfund, ser det sort ud for de homoseksuelle. Men sådan et samfund vil jeg gerne betakke mig for, da det på det nærmeste får sharialovgivningen til at ligne en søndagsskoleudflugt.
Til gengæld læser jeg noget helt andet i evangelierne, hvor netop ligheden og ligeværdigheden mellem vidt forskellige mennesker synes at være et hovedanliggende for ham, vi kalder kirkens Herre. Ingen etnisk, moralsk, religiøs, kønslig eller nogen anden forskel kan få betydning for et menneskes gudsforhold, og ingen skal herefter stille sig op som kristelig dommer over andre menneskers måde at leve deres liv på eller for den sags skyld kalde en bestemt adfærd for "en undtagelse". Fra hvad, om jeg må spørge?
Jeg begriber ikke, at kirken i Danmark i 2004 ikke kan få sig til at indføre et vielsesritual, der gælder for alle. Det gamle ritual kunne såmænd godt trænge til en fornyende kærlig hånd. Hvad og hvem er det i grunden, man frygter, og hvad er det i grunden, man tror, man forsvarer med denne besynderlige forskelsbehandling?